DE PÈL A PÈL



MORBO

ROSER AMILLS

Cossetània Edicions

Morbo

Col·lecció De Pèl a Pèl • 3

Morbo

Roser Amills Bibiloni

Cossetània EDICIONS

Primera edició impresa: desembre del 2011
Primera edició electrònica: febrer del 2012

© del text: Roser Amills Bibiloni
www.roseramills.com
© de les il·lustracions: Jorfe
© d'aquesta edició: Cossetània Edicions

Edita: Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
Fax 977 61 43 57
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Disseny i composició: Imatge-9, SL

ISBN edició impresa: 978-84-15456-00-1
ISBN edició electrònica (PDF): 978-84-15456-77-3

PRÒLEG

No seré pas jo qui s'esveri davant d'una dona que parla de sexe. Ja no és cap tabú. Com diu l'autora: «Follar no és difícil, ara, el que és complicat és explicar-ho.»

Exactament: és la distància que existeix entre la vida i l'art, en aquest cas d'art de la poesia que Roser Amills ha decidit emprar en temps de minva literària i, encara més, poètica. On són les onades de Safo? Qui es «donaria a qui el volgués» com si es llencés per l'espadat de Lesbos?

L'abundor del lèxic és d'agrair, així com la manera de dir, molt de l'Escola de Barcelona: «Però si no dius si no fas res és pitjor encara: t'avorriràs tota la vida per ser massa delicada.» Naturalment que l'autora és agosarada, no cal que els avisi, ho copsaran de seguida.

«Nena maleducada» és una denúncia; «Xat» és una pintura torrencial; «Tarda de compres a Barcelona», una deliciosa postal; «Avui em fa sol entre les cuixes» és d'una contundència formidable; «Pecadores», versió encesa de «Nena mal educada»; «Mal negoci» és la versió femenina i contemporània de «La sabata» de Palau i Fabre»; «Despertador», un ritme animal; «25 cèntims…», vola alt; «Dona» és un manifest bellíssim; «Parpellejo»,

una autopsicoanàlisi; «El morbo» és una declaració irrebatible i el morbo màxim el trobem a «I jo volia que volia».

Crec que els lectors no quedaran decebuts si els recomano aquests poemes que són més metafísics del que semblen: és poesia de l'existència destil·lada.

LLUÍS RACIONERO

No seré yo quien se asuste ante una mujer que habla de sexo. Ya no es ningún tabú. Como dice la autora: «Follar no es difícil, ahora, lo que es complicado es explicarlo.»

Exactamente: es la distancia que existe entre la vida y el arte, en este caso de arte de la poesía que Roser Amills ha decidido emplear en tiempo de mengua literaria y, aún más, poética. ¿Dónde están las oleadas de Safo? ¿Quién se «daría a quien le quisiera» como si se tirara por el rompiente de Lesbos?

La abundancia del léxico es de agradecer, así como la forma de decir, muy de la Escuela de Barcelona: «Pero si no dices si no haces nada es peor todavía: te aburrirás toda la vida por ser demasiado delicada.» Naturalmente que la autora es osada, no hace falta que les avise, lo captarán enseguida.

«Niña maleducada» es una denuncia; «Chat» es una pintura torrencial; «Tarde de compras en Barcelona», una deliciosa postal; «Hoy me hace sol entre los muslos» es de una contundencia formidable; «Pecadoras», versión encendida de «Niña mal educada»; «Mal negocio» es la versión femenina y contemporánea de «La sabata» de Palau i Fabre»; «Despertador», un ritmo animal; «25 céntimos…» vuela alto; «Mujer» es un manifiesto bellísimo; «Parpadeo», un autopsicoanálisis; «El morbo» es una declaración irrebatible y el morbo máximo está en «Y yo quería que quería».

Creo que los lectores no quedarán decepcionados si les recomiendo estos poemas que son más metafísicos de lo que parecen: es poesía de la existencia destilada. [LUIS RACIONERO]

EL MORBO NOSTRE DE CADA DIA

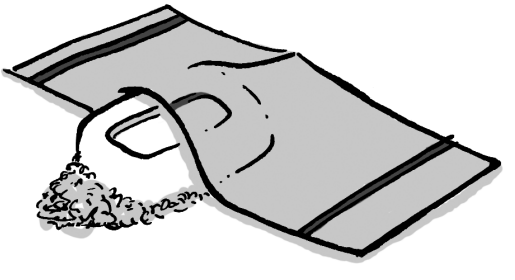
Ignorar el morbo de tots els poemes, de totes les èpoques, cançons i vides, és com si al veure les estranyes formes d'un paisatge de lava oblidéssim l'explosió volcànica d'on provenen.

El morbo nuestro de cada día: Ignorar el morbo de todos los poemas, de todas las épocas, canciones y vidas, es como si al observar las extrañas formas de un paisaje de lava olvidáramos la explosión volcánica de donde proceden.

NENA MAL EDUCADA

Passeu, passeu que l'altra banda del mirall
és prou ampla
i deixeu, deixeu que canti meravelles
aquesta escriptura filla dels jocs dels pares
que pensaven
que ningú els veia jugar a metges a la nit,

del destape, de les calces transparents
de *nylon* que raspa esplendorós
sa càustica irreligiositat
i de les revistes amb portades
plenes de pomes i melons
que cridaven des del quiosc com verdulaires
fascinadores de bolets
que el sexe ja no és pecat ni cuca fera,
que el plaer ens fa bé,
ens fa molt bé



i per sentir-ho només cal saber
allò que tenim entre les cames.

Han passat molts anys i moltes pel·lícules porno
per apaivagar ardors i batalles
davant dels nostres ulls assedegats d'ençà

i ja ho sabem tot, ho volem tot,

però que algú m'expliqui, si us plau,
què us passa ara que si escric mugró,
pluja daurada,
cony, trempera, parrús, cigala, pelar-se-la

em mireu com si m'hagués de rentar la llengua
amb el sabó de les nenes mal educades?

Niña maleducada: Pasad, pasad que el otro lado del espejo / es suficientemente amplio / y dejad, dejad que cante maravillas / esta escritura hija de los juegos de los padres / que pensaban / que nadie les veía jugar a médicos por la noche, // del destape, de las bragas transparentes / de *nylon* que raspa esplendoroso / su cáustica irreligiosidad / y de las revistas con portadas / colmadas de manzanas y melones / que gritaban desde el kiosco como verduleras / fascinadoras de hongos / que el sexo ya no es pecado ni gran demonio, / que el placer nos hace bien, / sienta muy bien // y para sentirlo sólo es necesario / saber qué tenemos entre las piernas. // Han pasado muchos años y muchas películas porno / para apaciguar ardores y batallas / ante nuestros ojos sedientos desde entonces // y ya lo sabemos todo, lo queremos todo, // pero que alguien me explique, por favor, / ¿qué os sucede ahora que si escribo pezón, / lluvia dorada, / coño, erección matutina, felpudo, cigala, pelársela // me miráis como si debiera lavarme la lengua / con el jabón de las niñas maleducadas?

TARDA DE COMPRES A BARCELONA

Quan vaig passar a veure la botiga
van ser molt amables.
A més hi ha joguines en exposició
que es poden tocar.
Vaig veure una triple obturació simultània
al costat de les llaminadures
i una revista alemanya on una noieta declarava
«tinc els mugrons durs com taules»,
lubrificants de molts colors, irrumacions
i feres engabiades, biberons, mangales,
petxines, figues, flabiols sense forats,
caus elèctrics, selves exuberants, espases
de totes les grandàries i proporcions

i una postal plastificada
de la Torre Agbar.

